

Complex familiar

Catalina Pérez Olives

Ara cap aquí i ara cap allà. Ara surt i ara entra. Ara en portes una i ara en portes dues. En poses i en tornes a posar. Aquesta no està bé, torna-hi. Ella anava fent. Tot i que no anava sola —tenia el seu equip—, de vegades semblava que ella n'era l'única responsable. I això la preocupava, perquè, i si sortia malament? No podia fer quedar malament l'equip. I si els treien la subvenció?

El que no sabia era que el seu estrès no passava desapercebut. Totes reconeixien que ella n'era la responsable, però ser la cap d'un equip ja és prou feina com perquè, a sobre, no es pugui compartir la càrrega emocional que comporta.

—Poli. —L'Heli va parlar primer.

—Què passa? Tinc bases per col·locar.

—Estàs molt estressada i ens preocupes. —L'equip les mirava des de l'hèlix.

—Com? —Semblava sorpresa.— Estic bé. Anem per feina!

—Poli, per favor. —La Primi s'hi va apropar.— Som un complex.

Era veritat, eren un complex. La gent la culpava a ella, si alguna cosa no anava bé, però també la felicitava, encara que la feina era de totes. Elles, sempre juntes, estiraven el carro, no ella, totes. L'Heli va mirar la seva cap.

—Poli, és veritat que si ens equivoquem ens pot costar molta feina. Però, pensa... —s'hi va apropar—: quants organismes han sorgit de les teves errades? I la biodiversitat? Te'n recordes dels humans? —La Poli va riure.

—Ara són ells els que generen màquines —Totes van riure—. Plagiaris.

—I a sobre, lents! —va afegir la Topo. I van riure encara més.

I entre riures i xerradissa, van tornar a la feina. I la Poli, amb un sentiment que feia temps que no experimentava, mirava les seves companyes i sabia, d'alguna manera, que tot aniria bé. I si no hi anava, almenys, ho passarien juntes. Anant cap aquí i cap allà. Sortint i entrant. Portant-ne una i ara dues. Posant-ne i tornant-ne a posar. Una base rere l'altra, juntes.

Enllaç a l'àudio de EnVeuAlta:

<https://soundcloud.com/enveualtatcat/139-complex-familiar>

